

vender tilbage til Ordlyden i Grundloven af 1849, en Ordlyd, man ved sidste Grundlovsrevision kun forlod af sproglige Hensyn. Alt dette skal jeg ikke opholde mig ved, det er for saa vidt overfor de andre Spørgsmaal mere eller mindre ligegyldigt, om disse Ændringer vedtages eller ikke.

Ganske anderledes forholder det sig med Grundlovsforslagets Paragraffer 4, 6 og 7. I § 6 foreslaar Ministeriet nu at nedsætte Valgretsaldere fra 25 til 21 Aar for Folketinget og fra 35 til 25 Aar for Landstinget. Endskønt der fra vort Partis Side under de Forhandlinger, som i 1915 blev ført med Ministeriets Medlemmer, blev fremført Ønske om, at Valgretsaldere 25 Aar kun skulde indføres gradvis, saaledes som det ogsaa findes udtrykt i Overenskomsten og i Grundloven, med 1 Aars Afslag for hver 4 Aars Valgperiode, har vort Parti dog paa sit Landsmøde i Aar udtalt sig for fuld Tilslutning til, at man nu ophæver disse midlertidige Bestemmelser og gaar ned til 25 Aars Valgretsaldere. Men at følge Ministeriet paa dets videre Vej er vi absolut imod. Vi mener, at med den Valgret, der er givet i den nugældende Grundlov, med Valgretsaldere 25 Aar uden Baand eller Indskrænkninger paa nogen Maade, er alle de Borgere, der er kommet til tilbørlig Modenhed, til Skelsaar og Alder, stillede lige. Hvis man gaar ud derover, tilsigter man kun snævre Partiformaal og ikke det, der er i Landets sande Interesse.

Med Hensyn til Valgretsaldere til Landstinget maa jeg sige, at naar man overhovedet vil have Tokammer-Systemet, gælder det om at tilvejebringe et Landsting, der ikke ganske er et Ekko af Folketinget. De Overvejelser, der fandt Sted i Aarene 1913—15 for at skabe et andet Landsting, var mangfoldige. Naar man til sidst havnede i udelukkende at blive staaende ved Aldersforskellen og sætte Grænsen ved de 35 Aar og ved de øvrige Kauteler, der indføjedes i Loven, var det det bedste, man kunde finde, og det bedste, man kunde enes om; men deri ligger ogsaa, at de, der anser en Tokammer-Forfatning for den bedste Betydning for en god og velovervejede Udvikling i et Land, ikke kan gaa med til at ophæve de Bestemmelser, der sikrer et Landsting, som har nogen Betydning i det politiske Liv.

§ 4 berører ligeledes en anden af de Bestemmelser, som man den Gang blev enig om for at tilsikre et uafhængigt Landsting, der kan løse sin Opgave, nemlig den Uopløselighed, der gennem § 22 er

tilsikret Landstinget. Denne Bestemmelse vil den højtærede Statsminister ogsaa ophæve og dermed ganske forrykke den Stilling, Landstinget fik ved Forfatningen af 1915.

§ 7 omhandler Antallet af Folketingsmedlemmerne. Den nuværende Bestemmelse i Grundloven gaar ud paa, at Folketingsmedlemmernes Antal er 140. Den skal ophæves og Tallet gøres flydende. Dette maa vi fra vor Side modsætte os, og jeg er ganske overbevist om, at vi deri er i Overensstemmelse med største Delen af det danske Folk. Der er sikkert ikke i Befolkningen Trang til at faa flere Folketingsmedlemmer end det, der nødvendigvis forholdsmæssig maa kræves, naar man vil tage skyldigt Hensyn til Sønderjylland, som nu kommer ind i Landet.

Den nævnte Paragraf indeholder tilige Bestemmelser om Landstingsmændene. Ved et Ændringsforslag i Folketinget er der i Paragraffen indsat en Bestemmelse, som gaar ud paa, at man paa Færøerne borttager den privilegerede Valgret, der hidtil har beroet hos Amtmanden og Provsten. Dette Forslag kan jeg give min Tilslutning. Naar jeg ser hen til den Politik, der fra Ministeriets Side har været drevet paa Færøerne, kan jeg kun betragte det som godt, at der ikke lægges nogen politisk Indfyldelse i de Embedsmænds Hænder, som udnævnes af partipolitiske Hensyn.

Hvad dernæst Spørgsmaalet om de landstingsvalgte angaar, har Ministeriet for det første forkortet deres Levetid til 4 Aar i Stedet for 8 Aar og for det andet henlagt Valget af dem til det nye Landsting i Stedet for til det afgaaende. Om det første Punkt har Venstres Ordfører allerede udtalt sig, med Hensyn til det andet Punkt maa jeg meget beklage, at man ikke ogsaa fra Venstres Side i det andet Ting har taget afgørende Afstand derfra. Naar man har etableret den Deling af Landstingsmændene, som sker gennem Valget af de 18 af Landstinget, ligger der den politiske Tanke til Grund derfor, at man vil bevare Kontinuiteten med det foregaaende Landsting og bevare de Kræfter, som Landstingets Medlemmer har lært at sætte Pris paa gennem den Virksomhed, de paa-gældende Medlemmer har udøvet blandt deres Kolleger. Dette har meget rigtigt fundet sit Udtryk i, at det afgaaende Landsting vælger disse 18 Landstingsmænd. Saa snart man gaar over til at lade det nye Landsting vælge de 18 Medlemmer, ligger der slet ingen politisk